

dige, for at folketinget kunne gennemføre en rimelig l. behandling af forslaget. Hvordan var man nået frem til en udskrivningsprocent på netop 91? Lovforslaget betød i sammenhæng med lovforslaget om et særligt folkepensionsbidrag en gennemsnitligt uændret skattebyrde, men samtidig erstattede man noget af den progressive skat med proportionalbeskatning, som var til fordel for de højeste indtægter. Grünbaum forstod ikke, hvorfor udskrivningsprocenten skulle fastsættes allerede før folketingets sommerferie, og han foreslog, at folketingets skatteudvalg behandlede lovforslaget i september, hvorefter et genfremsat lovforslag hurtigt kunne gennemføres i oktober måned.

Poul Schlüter (KF) indrømmede, at skattetrykket isoleret betragtet var for højt, her som i andre lande. På den anden side var det en kendsgerning, at det også i 1971 ville være nødvendigt at føre en stram finanspolitik. At man havde kunnet foreslå udskrivningsprocenten nedsat til 91, skyldtes regeringens uhyre restriktive udgiftspolitik. I modsætning til denne havde socialdemokratiet på samme tid ønsket at sætte udgifterne i vejret og sætte indtægterne ned. En sådan politik ville have resulteret i et kasseunderskud på omkring 2 milliarder kr. og have ført landet ud i økonomisk kaos. Socialdemokratiet havde hævdet, at regeringens politik ville føre til arbejdsløshed. I stedet var beskæftigelsen nu højere end sidste år. Det socialdemokratiske forslag om at udskyde lovforslagets vedtagelse kunne han ikke tilslutte sig, idet en sådan udskydelse ville bidrage til at skabe uro om Danmarks økonomiske forhold. Viste der sig mulighed for en lettelse, var det da heller ikke sikkert, at det alene var udskrivningsprocenten, man skulle beskæftige sig med. Noget af det første, vi måtte klare, når økonomien tillod det, var at lette den stramme likviditet, som prægede alle områder af dansk erhvervsliv.

Jens Foged (V) udtalte, at udskrivningen af skat naturligvis først og fremmest havde til opgave at skaffe midler til statens udgifter, men derudover skulle den være med til at afbalancere valutaforholdene og beskæftigelsesforholdene, og den havde betydning for omfanget af de offentlige investeringer. Under disse omstændigheder måtte fastsættelsen til 91 bero på et skøn. Foged var tilhænger af den senest mulige fastsættelse af udskrivningsprocenten, men måtte alligevel anbefale en hurtig gennemførelse af lovforslaget, fordi der var så mange andre forhold, der greb ind i overvejelserne, bl. a. de andre af regeringen fremsatte økonomiske lovforslag. Valutasituationen og handelsbalancen viste særdeles tydeligt, at den økonomiske situation krævede en hurtig justering. De af regeringen foreslåede foranstaltninger ville formindske forbruget med 2½-3 milliarder, og det var nødvendigt for at opnå stabile økonomiske forhold. I stedet for de fremsatte forslag havde venstre hellere set, at den private opsparing kunne medvirke til harmoni mellem forbrug og investering, men når den private opsparing var for ringe, måtte der ske en øget opsugning fra statens side.